

Kill the Barbie

***

Jaroslav Rudiš

A teď mě dobře poslouchej. Na párty je úplně nejkrásnější ten okamžik, když všechno skončí. Vyjdeš ven, malinko se ti zamotá hlava z toho čistýho vzduchu, ale ty to ustojíš. Ani si nezapálíš cigaretu. Nedostaneš chuť na brko. Nic takovýho. Nebe je už modrý a slunce ti olizuje rty. Ale jen trochu. Nepálí to. Hudba už dávno nehraje, ale ty ji pořád slyšíš všude okolo. Ve stromech. V keřích. V sobě. A do toho ti zpívají ptáci.

Zavřeš oči a cítíš, že to je ten nejkrásnější okamžik, co jsi v životě zažil. Chceš ho natáhnout, co nejvíc to jde, jako dlouhý neviditelný lano.

Ale pak někde zatroubí auto, nebo někdo vedle tebe řekne, jak to je krásný, a to lano praskne a všechno je pryč. Cvak. Jako když típneš cigaretu. Ale tobě to je jedno, protože jsi ten okamžik zažil a víš, že nic nejde protahovat donekonečna.

Ten okamžik je ale krásnej. Je to víc než všechno. Víc než než šukání. Víc než to nejlepší číslo na světě. Nevadí, že ti to říkám? Já jen, že jsem to asi tak krásný nikdy neměla. Neber si to osobně, jo?

Po každý si ten okamžik dokážu vybavit. Pokaždý. Když mě třeba někdo nasere. Ojede. Nakopne. Na pracáku. Na sociálce. Na ulici. Vybavím si ten okamžik a je mi dobře. A vím, že si ho budu umět vybavit i v ten okamžik, až mi nebude dvaadvacet. Až třeba budu stará a tlustá a budu sedět někde na lavičce v parku s ohnutými zády a čekat, až se můj starej vypotáčí z Lidlu. Tenhle okamžik mě vždycky zachrání.

*

Když jsem poprvé utekla z domova, bylo mi třináct. Hledali mě týden a já přitom byla na nádraží, kousek od baráku, kde jsme bydleli. Byla jsem schovaná v malým domku u výhybek, co v něm nádražáci skladují bordel. Starý cedule. Lopaty. Krabice. V noci jsem si chodila k pumpě pro vodu a do zahrady pro jablka. A koupala se nahatá v řece. A přes den poslouchala vlaky a představovala si, kam jedou a přála si nasednout a být najednou někde úplně jinde, ale nedokázala jsem se pohnout. Odejít. Hlavně jsem ale nechtěla, aby mě někdo našel, třeba ten mámin chlap. Můj náhradní fotr.

Ne že by po mně jako šel, mně úplně stačilo, že se na mě tak díval. Jednou v noci spím a najednou mi je strašný horko. Úplně jsem se zpotila. Probudím a on stojí vedle mojí postele

a zírá na mě. Usmál se. Tak nějak divně. Křivě. Kopla jsem ho. A utekla k mámě. Seřvala ho. A on ji jednu vrazil. A mně druhou.

A víš, co je zajímavý? Tu noc jsem to poprvé dostala. Proto mi bylo takový horko, víš? Najednou jsem byla ženská. Břicho se mi zkroutilo bolestí a trvalo to tři dny. Jo, asi nemůžu být normální, potom všem. A když to přešlo, tak jsem utekla.

Nakonec jsem se domů vrátila sama. Nechtěla jsem v tom mámu nechat. A potom jsme od něj utekly s mámou obě. Rok jsme na dveřích neměly naše jména, aby nás nenašel. A jednou si máma koupila noviny a zjistila, že už nás nenajde. Sejmulo ho auto, dodávka s mlíkem.

Myslela jsem si, že si oddychla jako já, protože ji pořád mlátil, ale máma se normálně rozbřečela.

„Co je,“ řekla jsem.

„Nic.“

„Tebe to vzalo?“

„Ne.“

„Dyť to byl hajzl.“

„Já vím.“

„Ultrahajzl.“

Na to neřekla nic. Zapálila si cigaretu. Ale já věděla, jak ji ta zpráva sebrala. Možná tajně doufala, že přece jen tu naší adresu najde, i když by to bylo peklo.

Nikoho si pak už nenašla. Že prý za to žádnéj chlap nestojí. Docela jí rozumím. Hele, ale neber si to osobně, jo?

*

Máma teď bydlí sama v paneláku. Bydlel jsi někdy v paneláku? Všichni jakoby nebydleli vedle tebe, ale s tebou. O všech sousedech jsem věděla, kdy přijdou z práce. Kdy se pohádají. Kdy si to rozdají. Nemohly jsme si tam zvyknout.

„Neposlouchej to,“ říkala máma. „Já to taky neposlouchám.“

Ale já ji několikrát přistihla, jak sedí u zdi s hrnkem u ucha. Zvlášť potom, co ji vyhodili z práce a neměla co dělat. Ale pak začala hrát dámu. Se mnou. Se sousedkou. Sama. A hraje ji furt. Myslím, že kdyby bylo nějaký mistrovství světa v dámě, máma ho vyhraje a bude slavná a bohatá a bude v televizi. Fakt, vymydčila by tě za minutu, i když máš vejšku. Máš ji, ne?

*

Škola mě nebavila. Ale jednu věc jsem se tam naučila. Rvát se. Jednou jsem zmlátila jednoho kluka. Neměl na mě sahat. Nikdy bych nevěřila, že mám v sobě takovou sílu. Sáhnul na mě. Na prsa, rozumíš. Řekla jsem mu, ať to nedělá. Nikdo na mě nebude sahat, když sama nechci. Sáhnul na mě podruhý. Na zadek. A mně vyletěla ruka a pak druhá. Automaticky, jestli mi rozumíš. A když ležel na zemi, tak jsem ho ještě nakopla.

Když nad tím dneska přemýšlím, neměla jsem to udělat. Myslím, nakopnout ho. Měl dost a muselo to bolet. Máma říká, že chlapi nejsou narozdíl od ženských citliví, ale já myslím, že jsou. Alespoň dole jsou. Měla ho vidět.

*

S mámou to bylo fajn. Povídaly jsme si u oběda. Smály se. Kouřily. Pomlouvaly sousedy. A chlapy. A nakonec i samy sebe. A vždycky v neděli po obědě jsme si lehly v obýváku na zem a poslouchaly rádio. Pohádky, jestli víš. Dotýkaly jsme se hlavami a já měla pocit, že se nám proplítají vlasy. Že spolu úplně srůstáme. Dívaly jsme se do stropu. Usínaly jsme. Probouzely se. A rádio pořád hrálo. Všechno probíhalo v takovém jako divným polospánku, jestli mi rozumíš. A když si na to vzpomenu, vím, že to bylo krásný.

Ale někdy to prostě bylo krásný až moc. A tak jsem zdrhala. Později už ani nevolala policajty. Věděla, že se nakonec vždycky vrátím.

S mámou se máme rádi. I když se někdy hádáme. Teď bydlím v bytě po babičce na druhém konci města, ale chodím za ní. Furt má o mě starost. Že jsem prý měla zůstat ve škole. Nebo si dodělat maturitu. Abych jako někde prodávala v krámě za pět tisíc, jo? Tak blbá přece nejsem. Prodávat můžu i bez toho. Hele, já se o sebe umím postarat a nikoho se nemusím doprošovat, jestli ti jde o tohle.

Makala jsem v pekárně. Dělal za barem. A teď třeba sázím stromky. Musíš tam být v šest, jinak tě nevezmou. Za smrček máš dvě kačky. Za borovici dvě pade. Nejlepší jsou modřínky. Za ně jsou kačky tři.

Být v lese je skvělý. Čistý vzduch a tak. Ale minulý týden jsem si zlomila zub. Tenhle, podívej. Tak, prostě mi sjela noha po rejči a už to bylo. Spadla jsem na zem jako šiška. Všichni se smáli. Mně to bylo jedno. Za den mám dvě kila, takže na cigára mám. A na muziku taky. A víc člověk nepotřebuje. Navíc stejně brzy někam vypadnu. Kam? Prostě někam.

*

Jestli je pravda, že si ženská hledá chlapa podle svého táty, tak to já mám docela dobrý, protože mám tisíc a jednu možnost. Svého tátu jsem nikdy neviděla. Teda jednou jo. Ale už jsem naštěstí zapoměla, jak vypadal. Nebylo to těžký.

Když neplatil alimenty, šla jsem za ním do práce.

„Tak to jsem já,“ řekla jsem mu.

„Aha,“ řekl on.

„Pozdravuje tě máma.“

„To je všechno?“

„Říká, že by bylo asi dobrý, kdybys jí zase začal posílat peníze.“

„Všechno?“

Přikývla jsem a on se otočil. Zůstala jsem tam chvíli stát. Brečela jsem. Ale už je to dobrý, jestli mi rozumíš. Je to za mnou. Jo, jsem docela šťastná. Ale někdy mě všechno strašně štve.

*

A teď mě dobře poslouchej. Nejvíc na světě miluju Holanďany. Nemyslím jako chlapy, i když jsem se jednou s jedním vyspala. Byl můj první. Nebylo to špatný, jen takový jako moc rychlý. Jako když tě přejede vlak. Ale právě o tom to je. Ne, že by jinde nedělali dobrý techno, ale Holanďani jsou nejrychlejší na světě. Indián říká, že to je tím, že jich tam žije nahromadě tolik, že mají zrychlený srdce, že musej skládat i rychlý techno. Vysoký tlak rovná se vysoký tempo. A víš, kde dělají nejpomalejší techno na světě? Na Islandu. Indián říká, že to je tím, že jich tam je tak málo. Neznám nic lepšího na dojezd. Islandčani jen tak šuměj a nekopou. Jako by ani nebyli. Kdo je Indián? DJ. Kámoš.

Indián taky říká, že není důležitý, co hraješ, ale jak to hraješ. Jak valíš beaty. Kam je valíš. Komu je valíš. Že musíš pořád myslet na lidi. Milovat je. Asi má pravdu.

Říkají, že techno je mrtvý. Ale lžou. Stejně jako politici, co mají plnou pusku keců o svobodě, a pak na nás pošlou policajty. Jako bysme v tom lese někomu vadili. Dva měsíce jsem na zádech měla modřinu a s monoklem pod okem jsem musela stopovat přes celou republiku, rozumíš?

Techno tu je a bude. Říkají, že je mrtvý, ale to byl rock taky a dívej, zase se vrátil z hrobu. Koukni na Rolling Stones, čtyři normální chodící mrtvoly. Nechávací si vyměňovat krev, zuby, nastřelovat vlasy a to všechno, aby tady mohli prostě zůstat, aby to mohli dělat. Je mi z nich zle, ale jedno obdivuju. Jsou tady, protože věří, že rock není mrtvej. A tak tady budu jednou i já.

*

Indiána jsem tajně milovala. Teď už to můžu říct, protože je to pryč. On je pryč. Má se svou borkou dítě, koupil si nový auto a rozkládací bazén na zahradu. Ale občas ještě hraje.

Jednou jsme se spolu líbali a můžu ti říct, že to docela umí. Jednou jsme si to rozdali u něj na chatě. Ve třech. Nebylo to špatný, ale já tý jeho borce prostě záviděla, že ho má celýho jen pro sebe. Nedokázala jsem se úplně soustředit. Pořád jsem se na ní musela dívat. Borka si myslela, že to dělám proto, že mě to rajcuje a byla z toho úplně hotová. A Indián taky. Ale já jenom žárlila a propichovala ji očima.

A druhý den ráno jsem mu to řekla, když borka odešla na záchod.

„Já tě miluju.“

„To přejde,“ pohladil mě po vlasech.

Přešlo.

Ale jen díky němu jsem zažila nejujetější párty mého života. Nejujetější a nejhustší. Byl to můj nápad pojmenovat ji Kill the Barbie. Víš, co jsou barbíny, ne? Prostě jsme se rozhodli, že na Štědrý den uděláme u nás v kulturáku párty a řekneme lidem, ať vezmou všechny možný barbíny a panenky a mončičáky, co doma najdou. Že s nima budeme vevnitř házet. Že je rozšlapeme. Že se jako všemu tomu vánočnímu šitu vysmějeme. Že to bude

mazec. Bylo to všechno skvěle vymyšlený, až na jednu maličkost. Nikdo nepřišel. Jen Indián, jeho borka a já.

Všechno bylo nachystaný. Jídlo. Pití. Hulení. Všichni, co říkali, jak nenávidí Vánoce a jak určitě dorazí, zůstali nakonec sedět u těch pitomých stromečků, rozbalovali dárky a hráli si na city. Všichni vyměkli.

Indián něco pustil. Šli jsme do toho. Tancovali jsme. A pak to přišlo a jeho borka si začala vymýšlet, že by taky radši seděla doma, čuměla na bednu a jedla kapra. Indián se nenechal vytočit. Ale ona nepřestala rejpat. Začala u Vánoc a skončila u nich v posteli, kde se prý Indián chová jako prase. Ječela. Nadávala. Možná špatný hulení, nevím.

Ale co vím, je, že Indián měl zůstat v klidu. Že ho to pak muselo samotnýho bolet. No není to divný, když má borec modrou borku? Kdyby ji dal facku... Facku беру. Tak to prostě někdy přijde. Ale čelovku? Svý borce? Na Vánoce?

Spadla na zem. Hudba hrála. Ostrý Holanďani. Přestala jsem tancovat. Indián se k ní sklonil, začal se omlouvat, ale jí se z nosu valila červená. Nechtěla nic slyšet. Plivla mu do ksichtu a utekla. On běžel za ní.

A já tam najednou zůstala úplně sama. Krev jsem utřela a dala si panáka. A ještě jednoho. Pouštěla jsem si desky. Hulila. Čekala, jestli někdo přeci jen nepřijde, ale nikdo nepřišel. Byla jsem sama v tom obrovském prázdném sále, kam barbíny ze všech škol chodí do tanečních a kam by mě nikdo nikdy normálně nedostal. Zůstala jsem tam celou noc a bylo mi strašně dobře.

Indián a jeho borka jsou teď spolu a mají dítě. Možná bych taky jednou chtěla mít dítě. Ale myslím, že na to je vždycky spousta času. A málo dobrých chlapů.

*

A teď mě dobře poslouchej. To, že jsem se s tebou spala, neznamená, že tě miluju. Spala jsem s tebou, protože jsem s tebou chtěla spát, protože někdy je důležitý udělat něco jenom tak. Jenom tak, rozumíš? Udělal si vůbec někdy něco jenom tak?

***